

Carta del Prelat (setembre 2008)

"Com rebem les contrarietats: la malaltia, els fracassos professionals, les ofenses injustes, les dificultats en la vida social o familiar?", pregunta el Prelat en la carta de setembre. La resposta, suggereix, hi és en la Creu de Crist.

08/09/2008

Estimadíssims, que Jesús em guardi
les filles i els fills!

Abans d'entrar en el tema de la carta, dues paraules perquè donem gràcies a Déu, perquè hem pogut viure l' "*omnes cum Petro*" fins i tot físicament: així, allotjant-se a casa seva —a Kenthurst—, hem contribuït a la tasca del Sant Pare com a successor de Pere i al seu descans. Continuem ajudant al Papa, demanant també pels seus col·laboradors.

Moltes vegades Benet XVI ha al·ludit a l'apòstol Pau, i volem estar en sintonia total amb ell. Ara considerem que, des que es va convertir en el camí de Damasc, Saule va tenir consciència clara de que la seva vocació i la seva missió es trobaven íntimament relacionades amb el misteri de la Creu. A Ananies, que es resistia a sortir-li a l'encontre per batejar-lo, Jesús mateix li va explicar: *que aquest m'és un instrument escollit per a portar el meu nom davant dels pagans i dels*

reis, com també dels israelites. I jo li faré veure tot allò que haurà de patir pel meu nom». [1]

L'existència de sant Pau va ser una realització constant d'aquestes paraules del Senyor. Corresponent a la gràcia sense posar condicions, tan sols es va preocupar de conèixer i donar a conèixer Jesucrist, posant davant els ulls dels nous cristians la figura del Fill de Déu fet home, mort i ressuscitat per a la nostra salvació. En l'epístola als Gàlates, parlant d'aquest viure en Crist a què va aspirar des de l'instant de la seva conversió, afirma: *Christo confixus sum cruci* [2], estic crucificat amb el Crist. I precisament a conseqüència d'aquesta íntima unió, va arribar a identificar-se místicament amb Ell, en una donació diària, total: *visc, però ja no sóc jo qui visc, sinó que el Crist viu en mi* [3].

Aquesta unió amb el Crist en la Creu no es va reduir a quelcom tan sols "ideal", teòric, en la vida de l'apòstol. En un dels textos autobiogràfics que recull a les cartes, exposa el que havia significat en concret, per a ell, la necessitat de morir amb Crist. *Cinc vegades he rebut dels jueus quaranta assots menys un; tres vegades m'han bastonejat, una volta m'han apedregat, tres cops he sofert naufragi, una nit i un dia sencers vaig passar en alta mar; molt sovint en viatges, en perills de rius, perills de lladres, perills de part dels meus compatriotes, perills de part dels pagans, perills a ciutat, perills en despoblat, perills a la mar, perills de part dels falsos germans; treballs i fatigues, vetlles freqüents, fam i set, sovint sense menjar, fred i nuesa; sense comptar-hi la resta: la meva preocupació de cada dia, la sol·licitud per totes les esglésies. ¿Qui es posa malalt, que no me'n sentí també jo?*

¿Qui sucumbeix a l'escàndol, que jo no m'abrusi? [4].

Són algunes línies de la segona epístola als Corintis que no es llegeixen sense emoció i gratitud. Perquè Pau, a més a més, recorda ple d'alegria aquests patiments seus pel Senyor, aquest estar clavat amb Ell en la Creu: *Et basta la meva gràcia; que el meu poder es manifesta plenament en la feblesa». De bon grat, doncs, em gloriaré sobretot en les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. Per això em complac en les febleses, en els ultratges, en les necessitats, en les persecucions, en les angúnies pel Crist; perquè, quan em sento feble, aleshores sóc fort. [5].*

Glossant unes paraules semblants de l'apòstol, Benet XVI afirma que **sant Pau ja no viu per a si mateix, per a la pròpia justícia. Viu del Crist i amb el Crist: donant-se a ell**

**mateix; ja no cercant-se i
construint-se ell mateix. Aquesta
és la nova justícia, la nova
orientació que ens dóna el Senyor,
que ens dóna la fe. Davant la Creu
de Crist, expressió màxima del seu
lliurament, ja ningú pot gloriar-se
d'ell mateix[6].**

Als temps de sant Pau —i també ara
—, moltes persones cercaven
coneixements esotèrics, doctrines
sensacionalistes, esperant trobar
aquí la salvació; però l'apòstol els
adverteix que no va per aquí el
designi diví. Ell predica *verbum
crucis* [7], la paraula de la Creu. I,
perquè no quedés cap dubte, ens
assenyala a tots: *perquè, mentre que
els jueus demanen prodigis i els grecs
volen saviesa, nosaltres prediquem un
Messies crucificat, escàndol per als
jueus i niciesa per a les altres nacions;
però per als qui han rebut la vocació,
tant jueus com grecs, un Messies que
és poder de Déu i saviesa de Déu.*

Perquè allò que és niciesa de Déu és més savi que els homes, i allò que és feblesa de Déu és més poderós que els homes [8].

Paraules d'un contingut i una empenta sempre actuals, que ens ve molt bé meditar especialment en aquests dies, mentre ens preparem per celebrar, el 14 de setembre, la festa de l'Exaltació de la Santa Creu. Des d'antic, aquesta festivitat té gran arrelament a l'Església i, concretament, en aquesta part de l'Església que és l'Opus Dei. El fet d'estar en un any dedicat a sant Pau, que tant va escriure sobre el misteri de la Creu, ens convida a preparar-nos millor i a celebrar-la amb més goig. Com cerquem cada dia l'abnegació? Amb quina devoció mirem la creu de pal, que tant de significat conté? Estimem el sacrifici?

En la vida de sant Josepmaria, el desig d'identificar-se amb Crist a la

Creu va estar present des del 2 d'octubre de 1928. Ja abans, però, quan encara era molt jove, el Senyor el va anar preparant amb les petites i grans contradiccions que va permetre durant els seus anys de nen i d'adolescent. Després, una vegada fundat l'Opus Dei, li va manifestar clarament que l'Obra havia d'enfonsar les seves arrels en la Santa Creu. L'hi va confiar diverses vegades i de modes molt variats; i encara que el nostre Pare de vegades no entenia el perquè d'aquests patiments, sempre va tirar endavant, convençut de que eren *carícies* divines. El 1948, expressant-se en tercera persona, referia en una meditació alguns records d'aquests anys. Les seves paraules, autobiogràfiques, donen molta llum per entendre la seva reacció davant les trobades repetides amb la Creu de Jesús.

El Senyor permetia que s'abatessin sobre la seva persona innumerables dificultats, amb les que estava forjant l'ànima. **Recordo una criatura que anava d'una part a una altra pels barris baixos de Madrid, a soles amb el seu dolor. Aspirava a complir la Voluntat de Déu, però es trobava sense mitjans per complir l'encàrrec que havia rebut. No tenia cap altra solució, no coneixia cap altre remei que la Creu; i bevia el calze del patiment fins a les escorrialles. I, en decidir-se a abraçar el dolor, va poder assaborir, com embriagat per la borratxera dolça i amarga del patiment, l'alegria d'aquelles paraules del salmista: *et calix tuus inebrians quam præclarus est!* (cf. Sal 22, 5, Vg); el teu calze, que m'embriaga, com de felïç em fa!**[9].

Podem formular-nos personalment altres preguntes que ens ajudin a calibrar com és el nostre amor a la

Creu en concret, amb obres. Com rebem tot allò que ens contraria: la malaltia, els fracassos professionals, les ofenses injustes, les dificultats en la vida social o familiar? Com reaccionem davant de tot allò desagradable que, sense cercar-ho, apareix a la nostra vida? Tractem d'enfocar-ho amb visió sobrenatural? És ràpida la nostra rectificació, potser després d'un moment inicial d'incomprensió o fins i tot de rebel·lia, veient en tot la Voluntat de Déu, que permet tot això per al nostre bé? Quin bon moment per repetir, assaborint-la, aquella consideració de *Camí*: Ho vols, Senyor?... Doncs, jo també ho vull! [10].

No es tracta d'ésser insensibles davant el dolor, físic o moral; sinó d'eleva la mirada per damunt del contingent, amb l'ajuda de Déu, que mai no ens mancarà. El pitjor és voler fugir de totes totes de les

contrarietats; més encara si la causa d'aquestes contrarietats rau en la fidelitat a la veritat.

Ho apuntava Benet XVI, en inaugurar l'any paulí, parlant de la missió de sant Pau. **La crida a ser mestre dels gentils és al mateix temps i intrínsecament una crida al patiment en la comunió amb el Crist, que ens ha redimit mitjançant la seva Passió. En un món en què la mentida és poderosa, la veritat es paga amb el patiment. Qui vulgui evitar el patiment, mantenir-lo lluny de d'ell, manté lluny la vida mateixa i la seva grandesa; no pot ser servidor de la veritat, i per tant servidor de la fe.**

No hi ha amor sense patiment, sense el patiment de renunciar a un mateix, de la transformació i purificació del jo per la vertadera llibertat. On no hi ha res pel que

pagui la pena patir, fins i tot la vida mateixa perd el seu valor.

L'Eucaristia, el centre del nostre ser cristians, es funda en el sacrifici de Jesús per nosaltres, va néixer del patiment de l'amor, que en la Creu va assolir el seu cim. Nosaltres vivim d'aquest amor que es lliura. Aquest amor ens dóna la valentia **ila força per patir amb el Crist i per Ell en aquest món, sabent que precisament així la nostra vida es fa gran, madura i veritable.**

A la llum de totes les cartes de sant Pau, veiem com es va complir en el seu camí de mestre dels gentils la profecia feta a Ananies en l'hora de la crida: "Jo li mostraré tot el que haurà de patir pel meu nom". El seu patiment el fa creïble com a mestre de debò, que no cerca el seu propi interès, la seva pròpia glòria, la seva pròpia satisfacció personal, sinó que es compromet per Aquell que ens va

estimar i es va lliurar a si mateix per tots nosaltres [11].

En les properes setmanes, la litúrgia ens presenta commemoracions marianes diverses: la Nativitat de la Mare de Déu, el Dolç Nom de Maria, els seus dolors al peu de la Creu, la Mare de Déu de la Mercè. Afrontem aquestes dates com invitacions a recórrer a la nostra Mare, a aprendre d'Ella a seguir molt de prop Jesucrist, i d'aquesta manera identificar-nos amb Ell.

Quan resem la Salve, diem: Mostreu-nos Jesús, fruit beneït del vostre ventre! La Mare de Déu Santíssima no sols ens mostra Jesús, sinó que ens porta a Ell amb suavitat i dolçor maternal. Hi ha dos moments en què, de manera especial, l'Evangelí ens presenta la figura de Maria que "ens mostra" el seu Fill. Un va esdevenir-se al principi de la vida de Jesús, quan el va oferir als pastors i

als reis, perquè l'adoressin; un altre és el que recordem el dia 15, en el sant escenari del Gòlgota.

Amb la presència silenciosa al costat de la Creu, la nostra Mare ens convida a mirar el seu Fill. **Adreçar els ulls envers Crist a la Creu, ens empeny a adonar-nos un cop més que Déu no ha redimit el món amb l'espasa, sinó amb la Creu. En morir —deia el Papa en una homilia—, Jesús estén els braços. Aquest és sobretot el gest de la Passió: es deixa clavar per nosaltres, per donar-nos la vida. Però els braços estesos són al mateix temps l'actitud de l'orant, una postura que el sacerdot assumeix quan, a l'oració, estén els braços: Jesús va transformar la Passió, el patiment i la mort, en oració, en un acte d'amor a Déu i als homes. Per això, els braços estesos del Crist crucificat són també un gest d'abraçada, amb el**

qual ens atreu cap a ell, amb el qual vol estrènyer-nos entre els seus braços amb amor. D'aquesta manera, és imatge del Déu viu, és Déu mateix, i podem posar-nos a les seves mans [12].

Molt sovint sant Josepmaria, acompanyant-se amb un gest molt significatiu, deia que Crist, *Summe Sacerdot*, estén els braços per acollir a tothom: a cadascuna, a cadascú. Ens puntualitzava així que participar de la Creu del Crist expressa un senyal de predilecció divina, encara que potser costarà d'entendre-ho. **Però no la portis arrossegant, la Creu. Porta-la a plom, perquè la teva Creu, portada així, no serà una Creu qualsevol: serà... la Santa Creu. No et resignis amb la Creu. Resignació és una paraula ben poc generosa. Vulgues la Creu. Quan la vulguis de debò, la teva Creu serà... una Creu, sense Creu.**

I ben segur que, com Ell, trobaràs Maria pel camí [13].

Del 12 al 15 de setembre, Benet XVI viatjarà a França amb motiu del 150è aniversari de les aparicions marianes de Lourdes. Acompanyem-lo espiritualment en el viatge i aprofitem per pregar amb insistència per tots aquells que pateixen en el cos o en l'esperit, perquè el Senyor els alleugi. Acudim a la intercessió de la Mare de Déu, *Salus infirmorum*, *Consolatrix afflictorum*; també perquè els faci comprendre que aquests patiments —units als de Crist a la Creu— es tornen molt eficaços per al bé de l'Església i per a la salvació de les ànimes.

15 de setembre! I el pensament se'n va espontàniament també a l'estimadíssim D. Àlvaro, que va prendre —amb la seva pau i serenitat habituals— el pes sant de l'Obra: tant de bo tu i jo sapiguem

correspondre amb la mateixa generositat.

No puc allargar-me, al·ludint al viatge que hem fet per Orient. He pensat molt en el nostre Pare, en l'estimadíssim D. Àlvaro, i també en totes i en tots. Quin bladar ens espera! A l'Índia, Hong Kong, Macau, Austràlia, Nova Zelanda, Filipines, Singapur i Malàisia, ja es veu aquesta collita; i si tothom hi treballa, què lluny s'arribarà!

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Solingen, 1 de setembre de 2008.

.....

[1] Ac. 9, 15-16.

[2] Gal. 2, 19.

[3] Ibíd., 20.

[4] 2 Cor. 11, 24-29.

[5] Ibíd., 12, 9-10.

[6] Benet XVI, Discurs a l'audiència general, 8-XI-2006.

[7] 1 Cor.1, 18.

[8] Ibíd., 22-25.

[9] Sant Josepmaria Escrivà, Apunts presos en una meditació, 15-XII-1948.

[10] Sant Josepmaria Escrivà, Camí, n. 762.

[11] Benet XVI, Homilia en l'inauguració de l'any paulí, 28-VI-2008.

[12] Benet XVI, Homilia al Santuari de Marizell, 8-IX-2007.

[13] Sant Josepmaria Escrivà, Sant Rosari, IV misteri dolorós.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-setembre-2008/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-setembre-2008/) (09/08/2025)